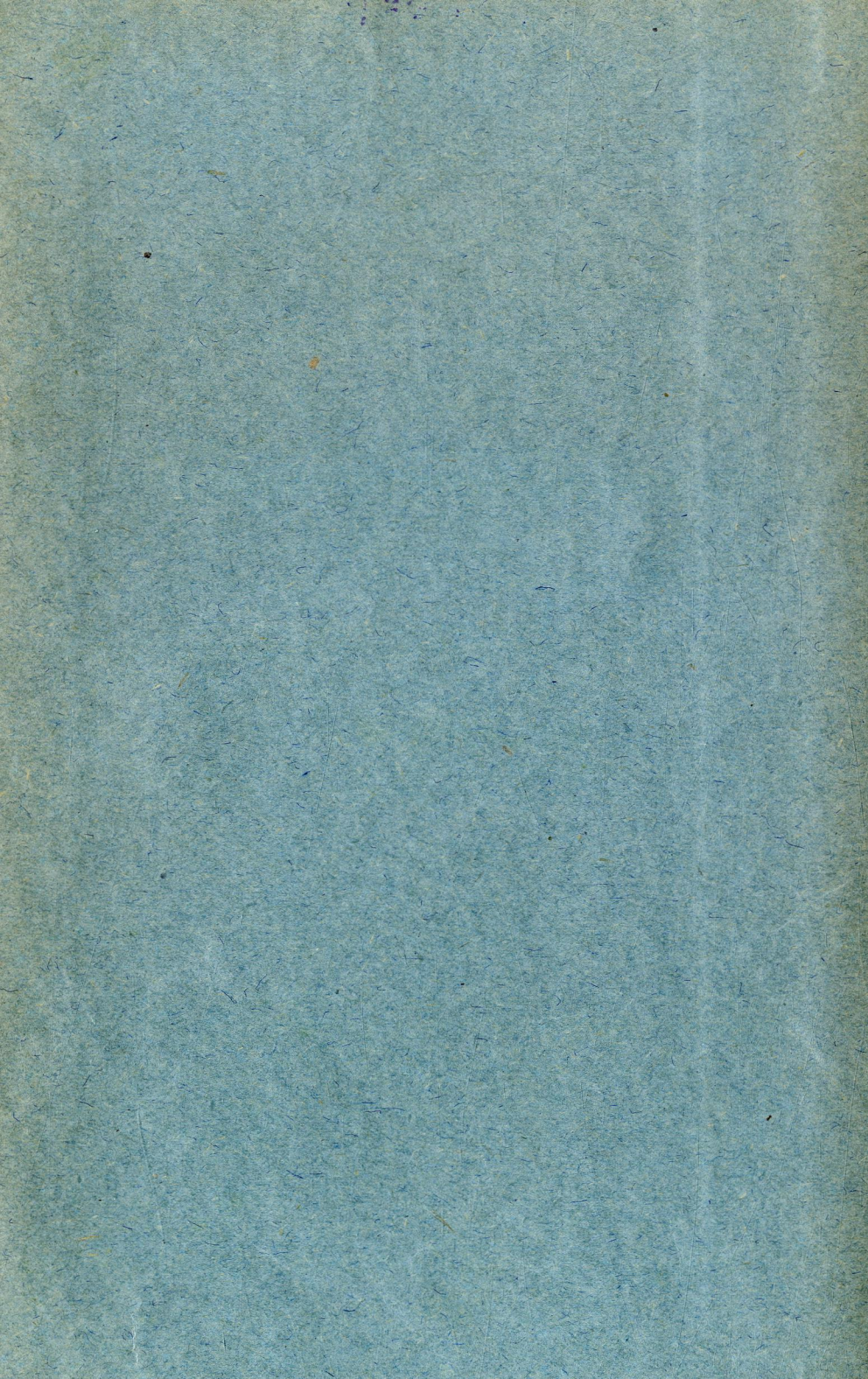

06
10 4787

~~11 697~~

Львів. Вібліотека
АН УРСР

Воєнні Пригоди

урипки з Історичного Календаря-Альманаха

„Червоної Калини“

на рік 1929.

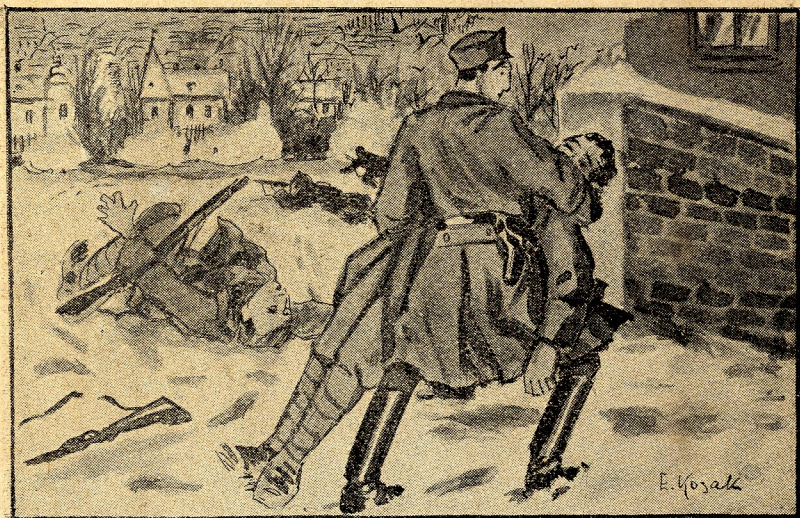
~~4.80.~~

ЛьВІВ 1928.

Накладом „Видавничої Кооперативи Червона Калина“.
З друкарні Артура Гольдмана, Львів, Сикстуська 19.

T3(242331)6-314, 013
+ T3(242331)5-54, 013

.05.1

Лицарський вчинок команданта.

(Подав Д. Паліїв).

Підчас свята в честь полеглих стрільців на Семиковецькій могилі над Стрипою, весною 1926 р., підійшов до теперішнього посла Дмитра Паліїва, що промовляв тоді як делегат „Краєвого Товариства Охорони Воєнних Могил у Львові“, молодий ще господар та привітавшись з ним почав розпитувати про знайомих старшин У. С. С.

...„А що там робить наш командант сотні пор. Купчинський, чи жиє ще і як йому поводитьсь? Як побачитеся з ним, то поздоровіть його від мене та подякуйте... Він колись виратував мене від смерті“...

І почав розказувати свою пригоду.

„Дня 4. листопада, о 4-й годині зрана, вивантажилися Січові Стрільці на Перзенківці і дістали наказ наступати цілим курінем на Голловний Двірєць.

Досвіток був зимний. Стрільці подзвонювали зубами, бо їдучи аж з Черновець в неопалених возах таки добре продрогли. Та вискочивши з вагонів зараз таки розрухались і діставши наказ, устались сотнями та рушили до наступу.

5. сотня УСС наступала в сторону забудовань Перзенківки.

Спершу підходила розстрільною без ніякого спротиву. Та небавом, як увійшла між доми, затрікотів ненадійно — може на віддаль яких 50—60 кроків, скоростріл із вікна якоїсь вілли. Кулі свистали як батоги попри вуха, аж горяч ішла по тілі. Тоді розстрільна відрухово розбилася на гуртки, які підбігли вперед до поодиноких дімків.

Якраз на гурток, з яким ішов командант сотні, пор. Купчинський, був намірений скоростріл і пражив по ньому чергою. Не було ані як закопатися в замерзлій землі, ані не було де скритись — все видно було як на долоні. Скоростріл узяв приціл на віддаль кількадесять кроків. Хлопці порозскакувались, але кого ранило, тому не було виходу.

Ранило і мене, і я вже бачив, що мені прийшов кінець. Та командант сотні, пор. Купчинський, прискочив тоді до мене, вхопив мене на руки і виніс із вогню. Наражував себе на певну смерть. Бо кулі силали як зливний дощ! Але якось доля сприяла. Пор. Купчинський щасливо вирвав мене із того пекла і доніс аж під якийсь мур коло дому. Звідтам вже забрали мене пізніше наші санітарі“.

Віра Бабенко.
(Подав Ю. Могалевський).

Коли українські війська залишили в 1918. році Катеринославщину й не мали спромоги повернути туди, то там заснувалась повстанча організація під проводом одного лікаря. До тієї організації вступила і молоденька гімназистка з Весело-Тернівської гімназії, Віра Бабенко, й приняла на себе роль розвідчиці.

В 1919—1920 роках ця організація нераз посилала післанців до уряду для звязку, але ні один із них не вертав назад. В 1921 році Віра Бабенко сама виявила охоту піти туди з дорученням.

Були це часи воюючого комунізму на Україні, коли всевладно панувала „Чека“, яка за найменшу дрібничку ставила всякого, хто попав їй під руки, „под стеньку“. В такий то жакливий час, коли всюди вешталися збройні большевицькі загони, коли здавалося — птах не перелетівби, молоденька гімназистка, Віра Бабенко, вибралася в дал-ку дорогу, повну небезпек і страхіть. Вона з роду далі свого села не бувала; навіть поїзду на очі не бачила, — а тут прийшлося пройти цілі сотки кілометрів серед найгірших умовин. І вона продираючись крізь ліси та села обставлені військом та чекістами, добивається до уряду і виконує доручення, яке на неї вложив повстанча організація „Катеринославщини“.

В осени 1921 р. на вулицях Тарнова, де під цей час перебував уряд на еміграції, появилася чорнява дівчина в козушку, в синій хустинці, з кошачком у руці. Розмовляючи з нею і дивлячись на неї, треба було просто дивуватись, скільки в неї відваги, сміливості й самопожертви.

Вона перебула в Тарнові всього декілька днів і одержавши від уряду потрібні інформації, повернула щасливо назад. За кілька місяців прийшла з Катеринославщини вістка, що хтось таки зі своїх видав цілу повстанчу організацію, так що біля 60 повстанців розстріляно, а між ними і голову цієї організації, згаданого лікаря. Арештували і Віру Бабенку, та мучили її страшенно. Хотіли довідатись від неї про інших членів організації і видістали список визначніших повстанців. Та Віра Бабенко, мимо всіх цих жакливих знущань над нею, всіх цих страхіть та способів, яких уживали щоб видобути щось від неї, не зрадилася ні словечком і не видала нікого. Скінчила на муках забираючи повірені їй таємниці зі собою до гробу.

Сотник Зелінський добуває Чомбурський міст.
(За Мінкевичем).

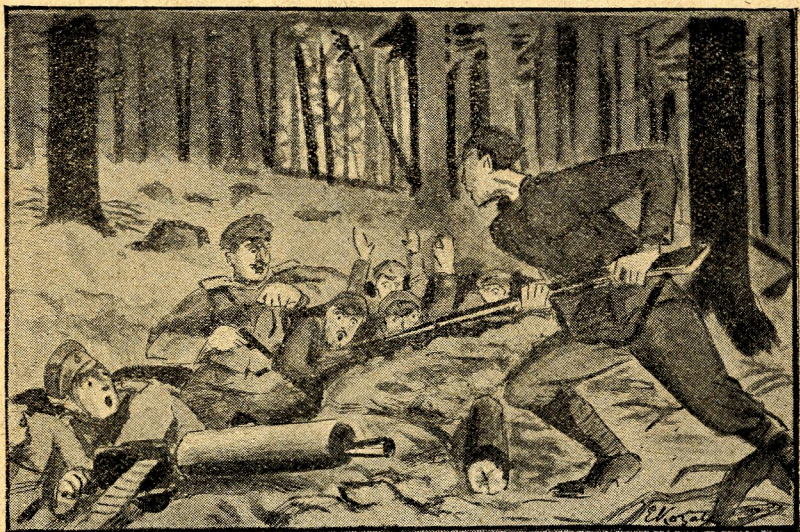
Коли Україна стала самостійною державою, мусіла подбати не тільки про забезпечення своїх стратегічних границь, але, як держава, що положена над морем, мусіла заволодіти цим морем разом із Кримом, одинокою правдивою морською базою з війсьним портом Севастополем. Тому зараз по захопленню Харкова зформовано окрему Кримську Групу під команду полковника Болбочана, яка дістала наказ рушити на Крим. Кримська Група вирушила з Харкова в напрямі на полудне і по захопленню Павлограду, Лозової і Сінельникова, спинилась під Олександрівськом. Тут стрінулася з Українськими Січовими Стрільцями, що з полудня підїхали Дніпром і разом з ними, по кровавім бою, захопила Олександрівськ

По радісній зустрічі з галицькими У. С. С-ами і по короткім відпочинку в Олександрівську, рушила Кримська Група на Мелітопіль добула його і захопила багато майна. В тому часі підійшла до Мелітополя також 15 німецька ландвер-дивізія, якою командував ген. Кош. І німці підготовлювалися до наступу на Крим, стягаючи важку артилерію. Ген. Кош не вірив в успіх Кримської Групи, уважаючи зфорсовання кримських переходів, такими силами й засобами, за фантазію.

Вночі дня 20 квітня полк. Болбочан наблизився до переправ під Новоолексівкою і видав наказ вдарити на Чомбурський міст. Перша рушила 2 сотня Запоріжського Полку на моторових дрезинах зі скорострілами, а за нею панцирники. Запоріжці відкинули передмостові застави і увірвалися на міст. Міст був підмінований, але дрезини й панцирники пройшли його так швидко, що ворог не встиг зірвати мін.

Поява панцирників і піхоти в центрі ворожих окопів внесла там великий заклот. Большевики не здавали собі справи з положення, аж як панцирники відкинули вогонь по їхніх окопах, то серед них вчинилася паніка. Вони з просоння, не знаючи що сталося, почали бій між собою вбиваючи один одного. Тоді сотник Зелінський, командант Запоріжців з гучним криком "слава" кинувся на окопи і добув їх багнетами.

Тільки завдяки очайдушности і геройському подвигу сот. Зелінського вдалося зфорсувати переправу на Сіваші з малими втратами і відчинити брами Криму, куди пройшла Кримська Група прямуючи на Бахчисирай і Севастопіль серед радісних привітань всього населення.

Стрілець Саджениця на Маківці.

(Подав В. Дзіковський).

Перед боями на Маківці т. є до 28. квітня перебували Стрільці в Грабівці Скільським, а ще інші під Мунчілем та на Маківці, де працювали при будові окопів.

На дворі стояла погідна весна. Таяли сніги, гори вкривалися зеленим муравником. По стрілецьких стоянках велися балачки про майбутні бої й сподіваний поворот у Галичину. Аж нечаяно прийшов 29. квітень 1915 р. Почався він досвіта барабанным вогнем на цілій лінії. Ворожа артилерія острілювала найбільше середню частину гори і там можна було сподіватися наступу. Та це був тільки підступ москалів, бо вони вдарили як раз там, де ніхто не надіявся, в найбільш неприступному місці, на правому крилі.

На Маківці держали обсаду австрійські частини, головню старі галицькі ополченці т. зв. „ляндштурм“. По сильній гарматній підготовці рушила до наступу і російська піхота. Наступав цілий курінь, а за ним ще три полки. Ополченці заскочені нечаяним ударом розбіглися і дали знати про катастрофу. Москалі прорвавшись в одному місці, всадилися всією силою в цей прорив та почали на ліво й право обходити та звивати фронт.

Тоді затрівожено оба куріні У. С. С., що були в запасі і вони рушили до протинаступу. Москалі сипали страшним вогнем. Ще й нині важко собі уявити, як можна наступати під таку стрімку гору, та ще під обстрілом. Але молоденські стрільці як соколи вилетіли на ворога і не могло здержати їхнього напору. Вдарили на москалів багнетами і зігнали їх з гори, як отару, аж до річки Головачанки. Богато з них потонуло в річці, багато було вбитих і ранених, а ще більше дісталось у полон.

Великої слави досягло тоді стрілецтво. Героями того дня були молоді старшини: Артимович, Яримович, Яремкевич, Гнатевич, Коберський, Кучабський, Степанівна, а також багато з поміж звичайних стрільців, між іншими і стрілець Саджениця. В часі рукопашного бою в гушавині ліса Саджениця загнався наперед і наскочив на ворожий скоростріл з повною обсадою, під командою старшини. Саджениця не завагався: Він серед граду куль, кидається з настромленим багнетом на ворожий окіп і сам один бере в полон цілу обсаду зі скорострілом та старшиною.

Геройський вчинок дес. Ганківського.
(Подав А. Бабюк).

Дрімують сягаючи хмар Тухольські гори, а з поміж них виринає стрілецький верх — Маківка. Смерикові ліси шумлять таємну пісню, темний бір глухо постогнує, немов згадує про це, що тут діялося колись. Лиш потічок Головчанка, що протікає вниз, безжурно котить свої прозорі филі. І люди, що живуть під горою, якось дивно зітхають позираючи на шпиль стрілецької гори...

Тепер тихо там. Стоять похилені самотні хрести на узбіччю гори, сумують порослі бурянами стрілецькі могили. Кожного року заходять туди прогульковці і кожного року, на їх очах, заростає ще більше гущою місце стрілецької слави. Грізний ліс іде атакою, наступає на цей маленький закуток цвинтарща і здається, що проглітне його, що й сліду з нього не остане. Грізний ліс... А ще грізніша наша байдужність...

Тепер тихо на Маківці. А колись, в ці памяtnі дні весни 1915 року, кипів там завзятий бій — йшли нерівні дужання, в яких з перевагою сили змагалася рішуча, тверда воля, впертість і завзятість. І дійсно Стрільці доказували там чудес, а серед тієї великої кількості героїв, що виявили себе в тім приступі на Маківці були й ті, про яких мало згадується, хоч вони своїми вчинками можуть стати найкращим приміром до наслідування.

Одним з таких тихих героїв являється і десятник Ганківський.

В часі протинаступу дня 29. квітня попав він у московський полон. Москалі зігнали бранців за річку і там упорядкувавши їх держали під вартою. Між полоненими був також і один старшина важко ранений. Десятник Ганківський перев'язав йому рану і крадьком, взявши його на плечі, передерся з ним гушавиною ліса поза варту москалів. Довго він ніс раненого крутими стежками, повзаючи на колінах крізь гущаки. Упадав під важким тягарем, трівожився кожним шелестом у лісі спираючи в собі віддих та не піддавався перевтомі і з напруженням останніх сил прямував далі. А як звечеріло, він непомітно пересунувся через ворожі окопи до своїх. І стрінули його там у нагороду радісні привітання від стрілецького братства та щира подяка і признання від команди за цей подиву гідний вчинок.

Батерія пор. Галана.
(Подав І. Рогатинський).

Було це підчас другого відвороту 28. червня 1919 року.

По славній весняній офензиві, що почалася з таким ентузіазмом і такими гарними успіхами, прийшов протинаступ під Гологороми. Ген. ген і з Підліської Білої гори, де майоріє хрест Маркіяна Шашкевича, видно було зриви гарматніх стрілен і клуби диму. То почався барабанний вогонь, а за годину рушив противник до наступу.

З піхотних ровів прибігали безнастанно вістові, звизаючи артилерійської допомоги. Та артилерія не мала набоїв. Пор. Галан, командант 2-гої батерії 10. полку, ще досвіта позичив 100 стрілен в першій батерії пор. Літинського, так якби передчував загрозу.

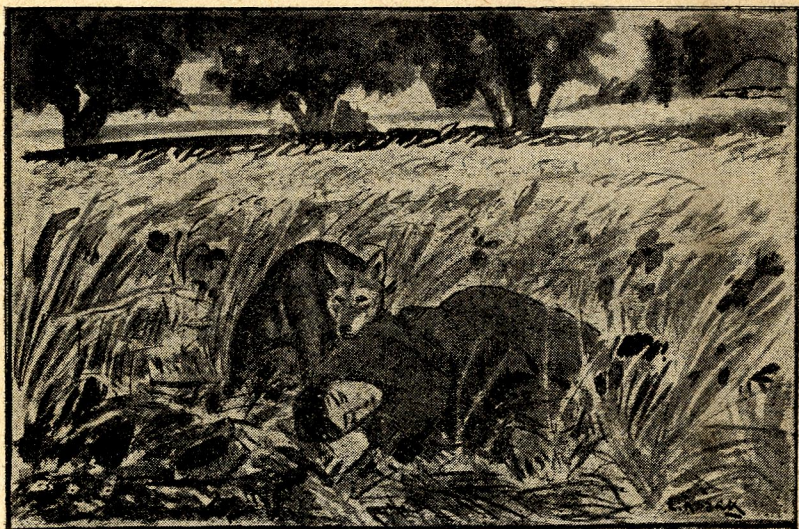
Противник зі свіжою армією, яка прийшла із заграниці, ішов зі всіми засобами наймодернішої техніки, щоби зломити опір знесилених безнастанними боями частин У. Г. А., яким не доставало амуніції.

І піхота не встоялась. Розторощена нагальним ударом почала відступати, переслідувана кіннотою і панцирними автами. Відворот перемінився в панічну суматоху. Здавалося, що немає стриму; всіх огорнув непогамований жаж. Та не знала, що це страх, славна артилерія У. Г. А. Пор. Галан побачивши, що діється, із витягненим револьвером почав здержувати піхоту й заводити лад. Під загрозою револьверу пропускав він дорогою тільки обози, і повернувши дула пушок в сторону противника пражив навропростець наступаючі лави та повздержував розбішену атаку кінноти, що наступала на п'яти. Коли одні пушки безупинним огнем держали противника, другі завертали взад, заковувались, і починали пальбу, щоб тим способом дати змогу до відвороту гарматам на переді.

Розпечені дула видихували зі себе останні сили й останні набої, що були ще у ящик.

Наступ противника бодай на хвилину здержувався. Його кіннота не могла розгорнутись під цільним обстрілом. І так безустанку відступала 2. батерія пор. Галана і крила відворот аж до самого Золочева, рятуючи майно, обози і цілу бригаду від заглади.

Ще нераз вславився пор. Галан зі своєю батерією на Великій Україні, а його подвиги надовго залишаться у пам'яті всіх учасників.

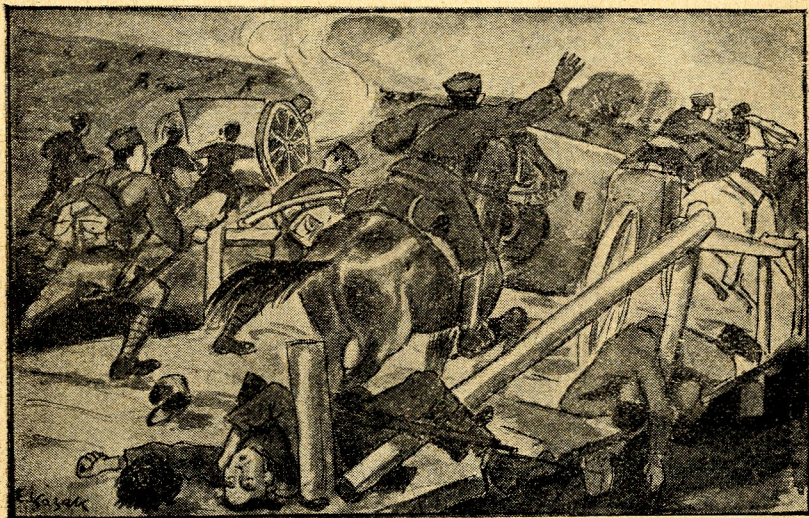
Вірний товариш.
(Подав Ю. Купчинський).

Нераз бачилося на фронті, як вояки держали в окопах всякі звірята. Вірили, що вони приносять їм щастя. Чи дійсно приносили вони щастя, не можна певно знати — мабуть, що людині десь там у полі, чи в лісі, ставало відрадніше, як було чим заняти себе на тім відлюднім, примусовім господарстві і пленталася між військом не тільки всяка звірина чотироніжна, але й птацтво, що сідало на рамена і на кріси воякам, дзьобаючи залюбки з руки окрушки хліба. Людина прив'язується до звірят. Але й звірята прив'язуються до неї та бувають найвірнішими її приятелями. Скільки то згадується в наших народніх піснях про вірного коня — „як то він блудить по роздолі, шукаючи свого пана, як іржить з жалю за убитим козаком та ніжною гребе йому могилу“... Кажуть, що кінь, це найвірніший товариш воєнний, що він найкраще відчуває козацьку долю й недолю. Та деякі переконують, що нема вірнішого приятеля на війні як пес, а доказом цього може бути ось така подія:

Підчас другого відвороту зпід Львова І-ий Гал. Корпус, що оперував на правому крилі УГА, мусів виносити на собі всю вагу напору противника і мусів беззастанними протинаступами повздержувати його розгін.

Недалечко від Золочева лежить село Белзець, де підчас цих змагань вивязалась також коротка, але завзята сутичка, що потягнула за собою чимало жертв. Сотня, якій довелося боронити села і дороги в сторону Золочева, була окружена зі всіх боків і хоч держалася до останньої хвилини, то в критичний мент не могла вже перебитись до своїх. Мало хто вийшов живий з тієї сотні, а під церквою в Белзці ще до нині видніє з того часу декілька стрілецьких могил, між ними могила хорунжого Утриска та ще кількох невідомих героїв. Селяни розказують, що як збирали трупів по дооколичних полях, то бачили таку картину:

Серед лану збіжжя, за дорогою, лежав забитий якийсь старшина а поруч нього сидів пес вовчур. Нахиливши голову над трупом, він скавулів сумовито і хто тільки наблизився, то пес з вищиреними зубами кидався на нього і не давав рушити свого пана. Силою мусили відігнати вірного сторожа і старшину поховали на цвинтарі. Та пес ще довго просиджував на тому місці і вив так жалісно, що жах збирав. Кажуть, що там таки згинув, з голоду.

Кінна батарея пор. Ярославича під Ігнатівкою.

(Подав сот. Б. Гнатевич).

Хто з нас не пам'ятає тих погідних днів на склоні літа памятного року 1919, коли то Галицька Армія рушила на Золотоверхий Київ.

Новий дух вступив в знесилені злиднями куріні й бригади. Йшли вони кривавими слідами босі й обідрані, промошуючи собі шлях туди, де над українською Меккою ясніла нова зоря надії: „Через Київ“.

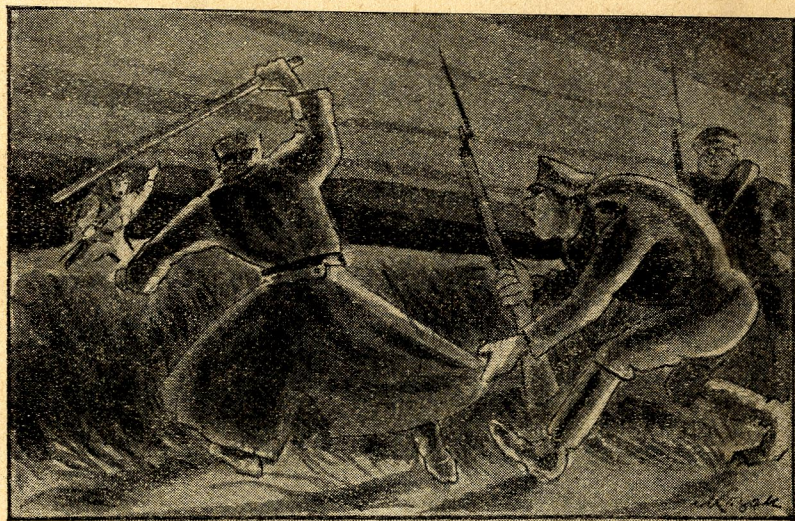
Наче отряслися із туманної змори після тих перших ударів боїв за Збручем. Глобний приплив крові почули в своїх жилах, нове завзяття огорнуло їхні серця: „Добути, або дома не бути!“

І сунули день і ніч обози широкими шляхами, ішли сотні і куріні переганяючи себе; дудніла земля від гарматних коліс, від тупоту кінських копит знімались хмари куряви.

А над ними синіло небо, палило жаром розпечене сонце і піт стікав із чола, вигризаючи очі: На Київ! На Золотоверхий Київ!...

По заняттю Житомира, Жмеринки, Козятина, Хвастова і Василькова, 6 Равська Бригада, яка йшла вперед і Корпусу, дох дила до річки Ірпеня перед Києвом. Над берегами річки заняли позиції большевицькі частини, що скупчилися там для оборони столиці. Куріні 6. Бригади, які наспівали поспішним маршем, падали з перевтоми від тієї беззастанної погоні вперед. Артилерія була ще далеко, щоб своїм вогнем піддержати наступ, в який кинулись відразу сотні, що були на самім переді. Большевицьке командування зрозуміло вагу хвили. Воно побачило, що рішучим і негайним контрударом переважаючих сил зможе виграти бій і деморалізувати певні себе галицькі частини. Большевики повели наступ на відтинку села Ігнатівки. Перевагою окопаної артилерії, великою кількістю скорострільів та піхоти їм вдалося відразу перейти в контратаку та внести нечайним ударом замішання.

Але в цей критичний мент являється ненадійна поміч. Як буровий несеться кінна батарея пор. Ярославича. Вона мов грім із ясного неба влітає на голови большевиків і таки перед їхніми лавами повертає пушки й починає пражити карточками. Серед большевиків паніка. У метушні починають вони завертати, розбігаючись куди попало. Разом з батареєю рушили вперед й сотні 6. бригади. Дорога стала отвором — а там вже далі Святошин і видно, як блищать золоті бані столиці України.

Пригода на степі.

(Памяти сот. Др. Омеляна Левицького, що поляг під Кірлібабою 1917 р.)

Хто зі стрільців, з т. зв. „старої війни“, не памятає сотника Омеляна Левицького. Непоказний на вигляд, невеличкий, все усміхнений та балакаючий, Сот. Левицький був перед війною адвокатом в Долині і в 1914 році пішов до стрільців. Як „меценас“ не мав окремих вимог — не хотів бути ані політиком, десь там на задах у Відні, ні не домагався для себе відповідної посади при стрільцях. Пішов на війну як звичайний трілець і носив кріс, робив варту, ходив на стежі — сам чистив черевики і сам мив казанок а дійшов до ранги сотника тільки завдяки досвідові та відвазі.

А ходив звичайно сот. Левицький з високою бамбусовою тичкою, яку мав ще з Карпат. Коли щось не по його було, то вимахував тим бамбусом до стрільців і чи то в бою, чи на вправах не розставався з ним ніколи. В часі постою стрільців над Стрипою під Соколовом, вибрався він раз на стежу, бо хотів знати як там напереді. Любив ходити на стежі, бо коли чогось сам не провірив, то не повірив. Пішов сам, тільки з одним стрільцем і зі своїм нерозлучним бамбусом.

Перейшов окопи і дротяні загороди та потонув у бурянах, що від року некошені росли на подільським степі.

На полях стояла тишина. Часом заскигліла чайка, зриваючись із багнищ, часом закричав пугач на розвалений хаті недалечкого хутора. Сот Левицький ідучи високими бурянами розгортав довгими полями свого плаща трави полохаючи молодих зайців та перепелиць, що стрибали з під ніг і тривожили ухо. Тоді сотник наслухував хвилинок і йшов далі, а за ним обережно слідкував стрілець. Коли вони перейшли вже так з кільометер, нараз понісся охриплий крик: „Па-а-а-стой“!

Москалі вискочили з бурянів, а один вхопив сотника за полу. Тягне і кричить: „пастой“! Та сотник замахнувся і давай бити на помайки своїм бамбусом. Москаль веєщить несамоовито. Довкола крики, вигуки і метушня. Сотник, користаючи з тієї суматохи, вирвався разом з полою і давай ногам знати. Щасливо прибіг до своїх. Та за цей час на фронті счинився алярм, пішла артилерійська та крісова пальба на всі заставки. А як вже успокоїлося і в команді довдалися про цю пригоду, то було сміху з того бамбуса та з москалів, що наробили такого галасу знечевя.

Пор. Вайнгеймер в кінній атаці під Хуторами.
(Подав Б. Гнатевиц).

Сумна була осінь 1919 р. По надійній офензиві на Київ, прийшов і ненадійний відворот. Все лихо немов звязалося тоді до купи. І вороги довкола і тиф косив безпощадно ряди УГА Куди не глянь, всюди хорі. На кожнім постю виростали нові ліси хрестів, нові цвинтарища. А по розбитих дорогах воліклися обози повні німечних стрільців, пленталися осідлані коні без їздців, гармати без обслуги, переходили маленькі гуртки піхоти, останки колишніх курінів і полків.

Проте в ці часи жахливих умовин траплялися ще і ясні хвилини, що мов проблиски золотого сонця із захмареного неба опромінювали військо новим завзяттям. На кожну радісну вістку про перемогу, наче від-роджувалася армія і отрясалася з вагітних настроїв.

Таке було і під кінець вересня 1919 року.

Війська УГА змагалися тоді з денікінцями, які занявши Київ, перли на захід. Останки бригад і курінів відбивали ворожі наступи, відступаючи крок за кроком, але ворог дістав підкріплення та готовився до рішучого удару, щоб зліквідувати врешті винищені тифом та боями частини У. Г. А.

Команда армії рішилася на останню спробу. Зібрала в центрі окрему групу і кинула її в полудневому напрямі, щоб обійти ворожий фронт, а 6 Бригаді дала наказ вдарити на денікінців у сторону північного-сходу, щоб відтиснути їх до Дніпра.

Підчас того випадку визначився героїським вчинком командант сотні кінноти пор. Вайнгеймер. Він згідно з наказом мав заатакувати ворога на правому крилі і заскочивши його нечайно, мав не дати йому змоги зкупити резерву до протинаступу. Пор. Вайнгеймер маючи зі собою 1 сотню кінноти, заатакував праве крило денікінської бригади і в атаці під селом Хутори на шаблях розніс цілий полк. Денікінці мали величезні втрати, ціле поле встелилось їхнім трупом та раненими. Пор. Вайнгеймер наскочив їх так ненадійно і вдарив на них так рішучо, що вони не могли встоятись під ударом кінноти, що грянула на них із грімким „Слава“, наче грім із ясного неба. Цілий полк пішов у розсіпку. Що не вирубали шаблі завзятих кіннотчиків, це попало в полон Пор. Вайнгеймер захопив тоді понад 260 полонених, 15 старшин, 9 скорострілів — гармати, муніцію, вози та безліч усякого майна.

Пор. Ліськевич відбиває наступ.
(Подав І. Рогатинський).

Пор. Ліськевич був родом з Ярославщини. В часі світової війни служив при австрійській артилерії і як визначний артилерист міг він своїм фаховим знанням і досвідом придбати ще більше слави галицькій артилерії. Та в перші дні листопада не було ще артилерійських частин й пор. Ліськевича приділено до залоги, що боронила Головну Почту. Почта була одним з важніших бастионів, де заєдно кипіли бої, де не втихала боротьба.

Дня 8/11. наставпав противник з Єзуїтського городу, щоб за всяку ціну проскочити на вулицю Словацького й Сикстуську і тим способом відтяти Головну Почту від решти фронту.

Пор. Ліськевич, побачивши це, бере зі собою кількох стрільців й вдаряє з боку на противника, який вже підсунувся до сусідніх кам'яниць.

Почалась безтямна пальба з усіх боків. Затріскотіли стріли на віддалі кількох кроків. Тоді пор. Ліськевич дає знак своїм стрільцям і вмить грянули в противну сторону ручні гранати. Стоп куряви пішов у гору, зазвеніли шиби, посипалось скло із вікон.

За хвилину, — втихло. Потім ще впало кілька відривних стрілів і противник забравши ранених подався взад. Тільки малий відділ засів в наріжній кам'яниці, де знайшов собі опору. Пор. Ліськевич звернувся туди. Та вмент коли він підсувався зі своїми до рога вулиці, впала майже йому під ноги ручна граната із противної сторони. Ще хвилинка з цілого відділу булоб не остало ні ноги. Та пор. Ліськевич вмить вхопив за гранату і відкинув її в противну сторону. Почувся жажливий крик..

Кам'яниця опорожніла, противник розбігся, залишаючи місце бою

Пор. Ліськевич своєю відвагою вратував не тільки себе і своїх стрільців від нехибної смерті, але й зліквідував небезпечний випад.

Та сміливий старшина погіб кілька днів пізніше, поцілений кулею в чоло, під муром Почти в хвилині, коли переходив до одного зі своїх скорострілів, що був уміщений в ресторані на розі вул. Коперника і Словацького.

11697.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

ВЖЕ ВИЙШОВ !

Історичний Календар-Альманах „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ“

на 1929.

Зміст календаря:

Павло Якимич: Полтавська трагедія; **Богдан Лепкий:** Полтавський бій; **Д. Донцов:** За землю і море; **Роман Винницький:** Похід на Крим; **Ген. Всеволод Петрів:** Уривки зі споминів; **Др. Володимир Щуровський:** Укр. Січові Стрільці на Запоріжжю; **М. Середа:** Перші українські військові частини; **Антін Крезуб:** Група полк. Рогульського; **Мирон Заклинський:** На полевій сторожі; **Г. Соловій:** Стрілецька могила; **Д. Г.: 6-та сотня С. С. під Мишолівкою;** **Ярослав Гордій:** Єзуїтський Город; **Лулу:** Десятиліття переходу Збруча; **Андрій Чайковський:** Осип Струмеляк; **Роман Сказинський:** Перемога; **Володимир Кучаб:** Пісня заліза; **Федір Дудко:** Галичани в Києві; **П. Куц:** Два блиски; **Микола Матіїв Мельник:** На чорній дорозі; **Юра Шкрумеляк:** Таємничий Рудий; **Др. Роман Гаванський:** Пам'ятного 1919 року; **Ірина Шмігельська-Климкевичева:** Різдвяна мрія; **Л. Веринський:** Вишкіл і Кіш УСС. над Дніпром; **Смерть полк. Вітовського;** **А. Шустикевич:** З останніх боїв; **Сот. І. Вер-а:** Під Шаргородом; **Адемар:** »Курій смерти«; **Я. Винник:** »Повій вітре з України«; **Юрій Могалевський:** Уривок із споминів; Інваліди У. Г. А.

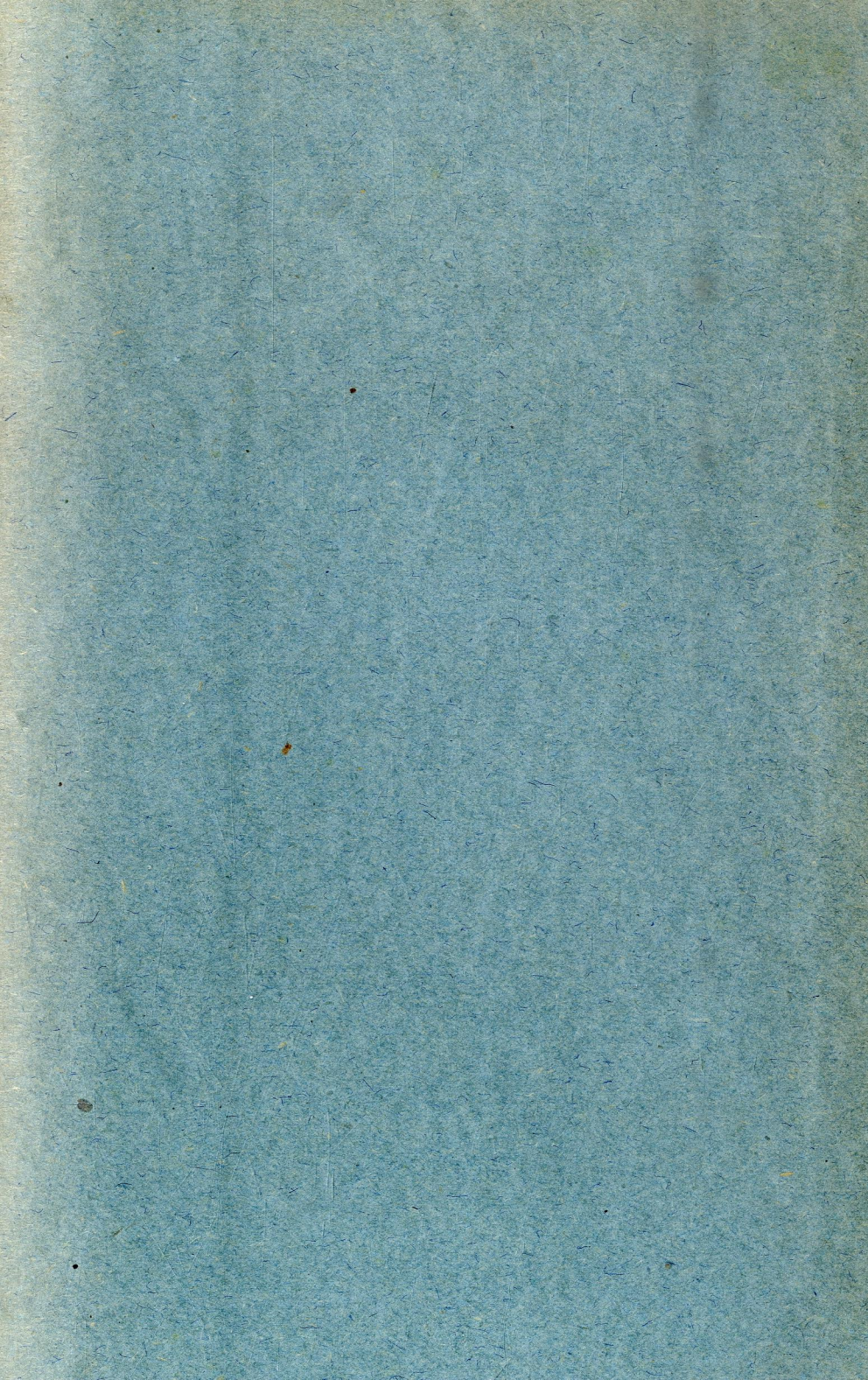
Купуйте та поширюйте Календар-Альманах »Червоної Калини«.

Вступайте в члени Видавничої Кооперативи »Червона Калина«.

Кожний член, по вплаченню 25 зол. уділу, дістає що року календар даром, а всі видання »Червоної Калини« за половину ціни.

По вплаченню 25 зол. уділу одноразово заробляєте понад 40 зол. кожного року на книжках.

092
P41
6803
74115

6803

6803